

Симо Јелача
ЗАПИСИ СА ПУТОВАЊА

Уредник
Зоран Колунџија

Рецензент
Ђуро Маричић

Симо Јелача

ЗАПИСИ
СА ПУТОВАЊА

ПРОМЕТЕЈ
Нови Сад

УВОД

Своје путописе посвећујем породици, најближој родбини и драгим пријатељима.

Ово су приче настале током мојих путовања по свету, као лична запажања. Путујући користио сам се званичним публикацијама које туристима стоје на располагању у свим земљама, из којих се свакако може сазнати доста историјских и техничких појединости о датим земљама и народима. Намера ми је увек да у својим написима износим само истините податке, а свака сличност са било киме није намерна. Готово сва имена људи поменутих у тексту су истинита, а само нека су замењена и то намерно.

Жеља ми је да читаоцима пружим задовољство и уживање док читају. Ако овим подстакнем макар једног читаоца да и он почне писати, мој план биће испуњен.

АУТОР

У ЗЕМЉИ ПОЛАРНЕ СВЕЛОСТИ

Рат само што није почео у Југославији, организују се протестни митинзи, многобројне странке пропагирају своје програме, а народ све узнемиренији. Редовно запослени имају све мање послова, а они који их ни до тада нису имали, не виде никакав излаз како да прехране своју децу, а о њиховом школовању готово и да не размишљају. И они који су имали своје приватне послове виде да се ничему бољем не могу надати. Ко је имао своје ближе рођаке негде у иностранству или се већ одселио код њих или пакују кофере да то што пре учине.

Драган и Мила, са дечацима Данијелом и Дамиром, имају само њену сестру Даницу, удату за Хрвата Анту, који живе у Канади, далеко на северу у граду *Yellowknife*, који на српском има значење „жути нож“. Дечаци су се томе

имену града смејали када је Даница боравила код њих у Новом Саду. Када им је Драган споменуо да би можда било паметно писати Анти и Даници за могућност да им они пруже уточиште у жутом ножу, дечаци су се томе обрадовали. Радовала их је могућност да се селе у земљу Индијанаца, замишљали су их онаквим какве су гледали у Вестерн филмовима.

И прође негде око три месеца када им стиже одговор од Данице да су она и Анте вољни да их спонзоришу, тј. омогуће им добијање усељеничких виза за Канаду. Драгана и Милу није више интересовало ни какве су тамо зиме, ни шта ће радити. Драган се уздао у своје мајсторске способности, а било је само важно избећи рат и сачувати децу живу, а језик ће већ сви научити, снаћи ће се већ некако. Истина, Даница и Анте нису им ни могли ништа унапред обећати што се запошљавања тиче. О својим намерама договорили су се да ником још ништа не говоре. Мила је још радила, а на послу је била вредна и трудила се да јој из ближе околине нико не примети да ће их ускоро напустити. Дечаци су својим другарима понекад измишљали приче о Индијанцима из жутог ножа, што им је било нејасно и загонетно, па нису из тога закључивали о могућности њиховог одласка. Драган је једино написао писмо своме добром другару Сајмону који се већ био одселио у Торонто. Чекали су да добију канадске усељеничке визе и да пакују кофере.

Усељењем у Канаду, стигли су у Калгари (*Calgary*), где су смештени у привремени боравак. Ту су се прво почели орјентисати и привикавати на зиму која се приближавала. У даљини су се назирали планински врхови северних Кордиљера, са којих су дували хладни ветрови. Језик нису знали, а Драган је убрзо почињао бити нервозан, желео је да почне радити било шта. Дечаци још нису пошли у школу, а они су знали енглески боље од родитеља, учили су га у школи. Они су убрзо почели налазити другове у комшилуку и њима је било лепо. Сви су желели да упознају ближу око-

лину па су заједно излазили у шетње оближњим улицама и одлазили до продавница. Како су дани бивали све хладнији морали су куповати топлију одећу.

И не прође дуго времена Анте и Даница им рекоше да се спреме за пут на север. Пут до Јеловнаифа (*Yellowknife*), „жутог ножа“, како су га дечаци радије звали, био је око две и по хиљаде километара. Анте је Драгану рентирио неки доста стари ауто, узели су ауто-карту и добили објашњење којим путевима да иду. Ствари су спаковали у пртљажник, спремили суву храну за три дана и њих четворо сели у ауто, напунили резервоар, и кренули у непознато. Док су још путовали путевима Алберте, привикли су се на саобраћајне знаке и возили брзином према знацима и датим прописима. Драган се трудио да не направи никакав прекршај јер је возио са интернационалном дозволом, коју канадски прописи толеришу само за краће време. Застанке су правили само где су узимали бензин, а ту су најчешће узимали кафу и сви обављали физиолошке потребе. Први дан протекао им је доста добро, у добром расположењу. Примећивали су како иду све даље на север да је успутно дрвеће све мање. Дамир им је објаснио да је то због све хладније зиме, како су они учили у школи. Њих двојица, Дамир и Данијел, причали су вицеове којима су увесељавали родитеље.

Прво преноћиште имали су у неком успутном мотелу код места Ваиткорт (*Whitcourt*), северно од Едмонта, поред пута број 43. Драган је први дан возио неуморно, радујући се да ће ускоро почети радити. А како су све даље одлазили на север дечаци су осећали како све више одлазе у пустињак. Мила је претежно ћутала. Она је знала да иду по наговору њене сестре, па је осећала извесну одговорност уколико им се не буде допало место где долазе.

Другога дана путовали су кроз прави пустињак. Насељених места готово да није ни било, само су бензинске пумпе постојале на датим растојањима. Са обе стране пута 35 било је безброј језера, у ствари само су се смењивале

шуме и језера. Природа је деловала лепо у смислу чистоће, а како није било ни већег саобраћаја и ваздух је деловао чисто и свеже. Други дан им је протекао више у ћутању, сви су се већ осећали уморно, а предстојао им је још један дан вожње. Увече су прешли гранични прелаз у Северо-западну територију (*Northwestern Territory*). Туристички прелаз званично је отворен од 15 маја до 15 септембра, а како су Драган и Мила са децацима ушли претпоследњег дана месеца августа, ту су били прихваћени како овде прихватају све туристе, нудећи им бесплатно кафу, карте и неопходна упутства. Ту су добили и преноћиште и информације за које су се децаци успели споразумети. Драган је већ био доста уморан па је пожурио да те вечери легне раније.

Ујутро су видели да се налазе у месту Твин Фолс Горџ (*Twin Falls Gorge*), а недалеко одатле, према мапи коју су добили на граничном прелазу шездесете паралеле, још су водопари Александра и Луис (*Alexandra & Louis Falls*), па Леди Евелин (*Lady Evelyn*) и реке Слеив (*Slave River*), Какиса (*Kakisa*) и Роднаиф (*Rodnaipf*), а све некако у склопу Територијалног парка Форт Симпсон (*Fort Simpson*). Заиста природно лепа места, предодређена за бројне туристе. У тим крајевима живе искључиво Индијанци племена Ден (*Dan*), који се претежно баве ловом и риболовом, а они Индијанци који живе уз реку Хеј (*Hey*) од вајкада су се бавили и продајом крзна. Када су се освежили и мало прошетали ближом околином, сели су поново у стари ауто, напунили га бензином и кренути даље у правцу севера према градићу Реи (*Rae-Edzo*). Био им је то трећи узастопни дан непрекидне вожње, помало им је личио на вечност и као да никада неће стићи до тог „жутог ножа“. Успут су се смењивале шуме и језера, а земљиште које се примећивало на пропланцима углавном је било каменито, понегде обрасло травом. У поподневним сатима свратили су у градић Реи да предахну, одакле им је преостало још око 110 км вожње.

Куће Индијанаца племена Ден претежно су брвнаре поређане у низове, у неку руку то су им улице. Драган је провезао ауто дуж неколико улица и приметио да су готово све уз језеро Слеив (*Slave Lake*) на терену у виду полуострва. Паркирао је испред једине продавнице, у којој је Драган себи купио пиво и сокове за остале, а од хране узео је запаковане сендвиче. Ту су се задржали око сат времена, а онда продужили на последњу руту. И тек што су се удаљили од Реи десетак километара, видели су медведа на удаљеност од око тридесетак метара од пута. Успорили су да га сви виде.

На улазу у град Јелоунаиф на левој страни је језеро Лонг (*Long Lake*), а у самом граду има их још неколико: Фокс, Цекфиш, Фреим, Нивен, Реинц и још неколико мањих безимених. Град је заиста пун језера, а језеро Лонг је главно на коме је пешчана плажа.

Већ сви уморни и укочени од предугог седења у колима стигоше до стана Анте и Данице, који их почастеше освежењем, а затим отпоче прича о путовању. Даница се интересовала за родбину и ситуацију у Новом Саду, Драган је причао о путу од Калгарија, а затим и о почетку рата, док је Анте претежно ћутао. Ћутали су и дечаци, они су васпитани да не упадају у разговоре старијих, све док их неко нешто не пита. Те вечери гости су отишли рано на спавање, знали су да их већ од сутра очекују многобројне обавезе.

Од првог септембра у Јелоунаифу већ почиње јесен, а почиње и школска година, а требали су се сви најпре пријавити као новодошли становници града. Даница их је водила да обаве пријаве где год је то требало, а затим их је све одвела до школе Калеми Ден (*K'alemi Dene School*) и провела их главним улицама ради орјентације. Град Јелоунаиф је главни град Норд-Вестерн Територије, има око 20.000 становника, а привреда је углавном орјентисана на добијање и обраду злата и дијаманата. Отуда се у новије време и зове „Дијамант севера“ (*Diamond of the North*). Тем-

пературе су овде већ пале до свега неколико степени изнад нуле, па се требало и прописно обући. Мало необично за доба године, али ово је далеки канадски север. Требало се почети привикавати од првога дана.

Током прве недеље Драган и Мила су успели уписати дечаке у школу, а затим су почели трагања за њихова запошљавања. Распитивали су се и за могућности учења енглеског језика и сазнали да као новодошли имигранти имају право на бесплатну наставу.

Анте их је потпуно изненадио. Драган је очекивао да ће му он помоћи да нађе посао, али га је Анте препустио да се сам сналази. А Драган није познавао град, није знао језик, лутао је од врата до врата, објашњавао са пар речи и гестикулацијама да тражи да ради. Свуда су слегали раменима и захваљивали му се. Утучен враћао се кући, стрепео како ће извести децу на животни пут. Анту је обично за-тицао изваљеног на каучу да гледа телевизију и пуши. Чак је волео и да попије. Понекад би понудио и Драгана, тек да има разлога за своју чашу. Мила је са сестром радила у кући и њих две су имале о чему да причају. Сва срећа дечаци су већ кренули у школу и они су се брже уклапали у друштво њиховог узраста. Прилично добро су знали и енглески па су већ могли пратити наставу. А како су из Новог Сада донели добра предзнања веома брзо су се уклапали у школско градиво.

Десетак дана након што су се нашли у Јелоунаифу Драган сврати у Калеми Ден школу и директору успе објаснити да су његови дечаци пошли у ту школу, а када је директор схватио о коме је реч, предложи Драгану да би, уколико жели, могао да чисти учионице у вечерњим сатима. Драган то једва дочека, али је требало да има свој прибор за чишћење. Донели су нешто новца за храну и преке потребе, али одлучише да купе опрему па шта буде. И тако он и Мила кренуше заједно. По природи обоје су вредни и поштени па већ први дан завршише спремање целокупне школе до пред поноћ, што је било знатно брже

од претходних чистача који су реферисали да су радили током целе ноћи. И директору се они допадоше. Рече им да могу да продуже, а уколико буду у могућности, он ће их препоручити и своме колеги, директору друге школе.

Наставили су обоје да раде у вечерњим сатима до после поноћи, а кући су долазили уморни али задовољни. Током дана имали су обавеза око сређивања статусних питања, набављања хране и спремања јела, дечаци су добро почели и вредело је дати им храброст за нови живот. Анте их гледа па се и сам чуди како су се сами успели снаћи у новој средини где још никога нису познавали и без знања језика. Каже им како је њему требало много више времена иако су у време његовог доласка нуђени послови. Тако је за њега било олакшање, није им морао ни у чему помагати. Нашао им је само стан у својој околини, али су га Драган и Мила морали од почетка плаћати. Већ од првог октобра Драган и Мила са Данијелом и Дамиром уселише се у свој стан и срећни и задовољни започеше сопствени живот на далеком северу у „Дијаманту севера“. Куповали су полован намештај, претежно на „Гараж сеилу“, а по неки комад узимали са улице испред кућа где се оставља бесплатно. За почетак се тако морало.

У октобру је већ у Јелонаифу било веома хладно, зима се приближавала, први снег је већ почео падати. Недалеко од зграде у којој су рентирали стан је стари део града где је био први рудник злата, сада већ напуштен, а остале су још старе рударске куће, брвнаре. Пар стотина метара даље је Велико Слеив језеро (*Great Slave Lake*), десето по величини у свету и најдубље на северно-америчком континенту. На том језеру има доста кућа сојеница, а становници који у њима живе не плаћају градску таксу.

Данијел и Дамир су се брзо уклопили у друштво из разреда и већ стекли другаре, међу којима су Никан и Тамар из њихових разреда. Обадвојица су били Индијанци локалног племена Ден. Када су први пут дошли у посету код Драгана и Миле, Дамир их је почео учити да играју

европски фудбал. Данијел се заинтересовао за Догриб језик, језик Ден Индијанаца, који се факултативно могао изучавати у њиховој школи, што се Никану и Тамару допало. Када су Никан и Тамар позвали Данијела и Дамира да и они дођу код њих кући они су то са задовољством прихватили и о томе обавестили своје родитеље. Драган и Мила су убрзо стекли поверење у Индијанце и прихватили су њихову децу као и своју.

Током месеца децембра обданица је у Јелоунаифу трајала свега око шест и по сати, а температуре су пале на испод -45°C . У то време северно изнад Поларног круга (*Arctic Circle*) сунце уопште не излази 30 дана, од 5. децембра до 5. јануара, а лети током 57 дана, од 24. маја до 24. јула, никад не залази. Тада на крајњем северу становници и тамошњи туристи уживају „поноћно сунчање“.

Једнога дана, увече док су Драган и Мила журно спремали учионице школе „Калеми Ден“, наиђе директор школе и, видевши их како тај посао обављају савесно, предложи им да могу узети и Католичку школу (*Yellowknife Catholic School*), у којој је његов колега директор и он му је већ споменуо Драгана и Милу. Када то чуше Мила и Драган, одмах прихватише и договорише се да свако од њих спрема по једну школу, а ко први заврши долазиће код оног другог у помоћ и како би се ноћу враћали кући заједно. Убрзо докупише још потребне опреме и кренуше и у тај посао. За дечаке нису морали посебно да се брину јер су били добро васпитани и довољно одрасли да су се могли старати сами о себи. Учили су добро и били обадвојица одлични. И неће проћи још дуго времена понудише ова два директора да преузму и остале школе (*Sir John Franklin High School; St. Patrick High School & Mildred Hull School*). Драган и Мила се изненада нађоше у неприлици. Не смеју одбити, а не могу то више сами стићи. И решише они да региструју фирму за чишћење и да запосле још неколико људи. Запослили су их укупно шесторо, у свакој додатној школи по двоје. Анте малте није добио срчани удар када је

чуо да су Драган и Мила свега шест месеци након доласка у Јелоунаиф стекли запослење и запослили шест других особа. Био им је завидан.

Прође им прва година боравка у Јелоунаифу, скоро да нису ни осетили којом брзином јер су радили нон-стоп, дечаци завршише успешно сваки свој разред, Данијел једанаести, а Дамир девети. Драган и Мила су већ почели добро да зарађују и почеше размишљати о инвестирању. Пошли су и на часове енглеског језика још током зимског семестра и већ завршили први курс па су се боље споразумевали са својим радницима и управама школа. Мила је у Новом Саду радила као економиста у рачуноводству, па се и у Јелоунаифу лако уклопила да води свој бизнис. Дамир се у школи доказао као добар фудбалер па га је директор кандидовао за следећи школски распуст да иде на север да подучава дечаке школског узраста, чему се он обрадовао, а свакако охрабрио и родитеље. Тог лета Дамиров разред имао је организовану екскурзију, током које су посетили Камерун водопаде (*Cameron Falls*) и језера Прелуде и Тибит (*Prelude Lake & Tibbitt Lake*), прелепа места са уређеним стазама за посетиоце. Затим су продужили на север до делте реке Мекензи (*Mackenzie River*) која се улива у Бофортово море (*Beaufort Sea*), Северног леденог океана. Професори су ђацима показали и уверили их да Канада обилује шумским и језерским богатствима, као и рудним богатствима нарочито скупocenих метала. У шумама расте доста бобичастог воћа, а где има бобица има и медведа, па је водич групе скренуо пажњу деци да се не удаљавају сами у шуме.

Сам град Јелоунаиф лежи на златној подлози, која се простире на око 13 километара пречника око града, а од недавно су пронађена и налазишта дијаманата, по којима је Јелоунаиф и добио име „Дијамант севера“. Недалеко од града је рудник злата „Џајант“ (*Giant*), један од најбогатијих рудника те врсте са око 8-20 грама злата по тони руде, а доживео је да буде затворен када су му резерве исцрпљене. Сада су дијаманти постали веома актуелни. У граду, уз

језеро Фреим (*Frame Lake*), је атрактиван центар (*Prince of Wales Northern Heritage Centre*), у коме су приказани артикли индијанске културе и са рестораном са специјалитетима од бизона. Недалеко од тога центра је провинцијски парламент саграђен у виду снежне пахуљице.

Јесте да су зиме у Јелоунаифу Драгану и Мили прве године изгледале неподношљиве, али су ипак опстали и донекле се привикли. Одржао их је успех у послу. Током друге године већ су остварили уштеду коју су инвестирали у куповину куће у Калгарију. У старту су је издали у ренту па је кућа сама себе отплаћивала. А након друге године, када је Данијел завршио дванаести разред, одлучили су да га пошаљу на студије у Калгари, где је бар имао свој стан. Родитељи и млађи брат обилазили су га када су им радне обавезе дозвољавале.

Те године Дамира је школа послала на север да тренира локалне дечаке Индијанаца и Ескимима да играју европски фудбал (*Soccer*). Што нико није очекивао, дат му је за потребе авион двосед са пилотом. Отпутовао је у градић Инувик, око 200 км северно, а поред тога боравио је и у месту Тукојактук (*Tuqoyaktuk*), где су се нарочито истакли дечаци Кори, Јаран и Маки. Дамир је на северу провео два месеца и сам је уживао у „поноћном сунчању“. У вечерњим сатима седео је са дечацима које је тренирао, објашњавао им детаље игре и уживао гледајући Поларну светлост (*Northern light or Boreal*). Становао је и хранио се са Индијанцима и Ескимима и то му је остало у незаборавној успомени, као нејлепше лето у животу. Видео је и ледене брегове, који се никада не топе. Вративши се у школу, постао је познат у свим разредима, а ускоро и у другим школама, где су радили родитељи, па је тако постао познат по фудбалу у читавом граду.

Када је и Дамир завршио дванаести разред он се определио да студира математику, па су га родитељи послали на студије у Халифакс, Нова Скоша (*Halifax, Nova Scotia*) на истоку Канаде. И док су оба дечака били на студијама, а

током летњег распуста долазили кући, Драган и Мила су се ангажовали на своме послу, који су још увећали и довели до савршенства. Сада су они лично мање радили физички, а више организовали и надгледали „бизнис“. И више су зарађивали, па су се одлучили да купе стан недалеко од језера Реинц (*Range Lake*), што су и дечаци радо прихватили.

А када је Данијел завршио своје студије на колеџу у Калгарију, одлучио се да се запосли и прихватио је понуду за радно место у Форт МекМуреју (*Fort McMurray*). Град МекМуреј је индустријски, где се прерађују уљани шкриљци и доста је загађен, а Данијел је рентирао стан у булевару Преријског круга (*Prairie Loop Boulevard*), који је непосредно уз реку Чисте воде (*Clearwater River*). Та речица је заиста била чиста и могло се на њој печати. Уливала се у већу Атабаска реку (*Athabasca River*) у самом граду. Ту ће Данијел провести око три године, за које време се и оженио, а затим ће се преселити у град Викторија, главни град Провинције Бритиш Колумбије, где је довршио студије. За ту прилику Драган и Мила су и тамо купили једну кућу, где су и сами почели све чешће долазити код сина. Убрзо ће ту добити и прво унуче, па је бака Мила имала разлога да борави у Викторији што дуже. У међувремену и Дамир је завршио своје студије, добио радно место наставника математике у школи у Калгарију, уселио се у њихову кућу, оженио се и убрзо купио себи сопствену.

Мили је већ досадило да воде чистачку фирму па је то препустила само Драгану, а она је добила посао у школском борду (*School Board*) где је водила рачуноводство. Након пар година самосталног рада у пословима чишћења Драган се повреди на послу, боловање му потраја око две године и на концу га лекари пензионисаше. Мила је радила још неко време у рачуноводству школске управе, дечаци су оба били већ добро ситуирани, имали своје куће и сваки по двоје деце. Старији Данијел радио је као професор на

факултету на коме је и сам студирао, а млађи Дамир у средњој школи као наставник математике.

Кад је Драган једне прилике рекао своме другару Сајмону да их у Јелоунаифу нико није посетио за време од деветнаест година, Сајмон му тада обећа да ће их они посетити и већ након три дана купи авио-карте за Јелоунаиф. Доласком у посету у Јелоунаифу су Сајмон са супругом и Драган са Милом најчешће ручавали у парку поред градске куће (*City Hall*), недалеко од Милиног радног места и дању уживали на сунцу, а увече у поларним светлостима. Скоро свакодневно су правили излете на оближња језера, којих у околини има безброј, а на којима се многи овдашњи становници почињу купати још пре него се сасвим отопи лед на њима. Лета су у Норд Вестерн Територији веома кратка па сезону ваља искористити на време. У Јелоунаиф долазе многобројни туристи, већина ипак током летње сезоне, мада долазе и они који уживају северне веома хладне зиме.

И кад Драган и Мила напунише двадесет година живота и веома напорног рада у Јелонаифу, а децу изведоше на пут и зарадише довољно да им не треба више, одлучише да се и Мила пензионише, продаше стан у Јелоунаифу па се преселише у Кенмур (*Canmore*) Алберта, где опет купише трећу кућу заједно са дечацима, који им лети ту проводе време док трају школски распусти, а бака и деда уживају са унуцима и сваке вечери седе сви заједно испод Роки моунтис (*Rocky Mounties*) обасјаних наизменично месечином или поларном светлошћу.

КАНАДА ОД ЊЕНОГ ИСТОКА ДО ЗАПАДА

Кеип Спиер (*Cape Spear*) најисточније место у атлантском делу Канаде удаљено је седам хиљада километара од Лонг Бича (*Long Beach*) најзападнијег места на ванкуверском острву у Пацифику. Ако би смо се одлучили да ту раздаљину препешачимо требао би нам готово цео људски живот путујући од села до села, од града до града, метрополе до метрополе, од реке до реке и језера до језера, од истока до запада и од севера до југа. Да препешачимо све планине, обиђемо све глечере, тундре, фјордове, ливаде, шуме и мочваре, обале, ледене брегове, прерије и све што чини јединствени изглед и лепоту Канаде.

Канада је земља која обилује природним богатствима и омогућује живот свима који у њој живе. Отуда је Канада обновљиво светско чудо природних лепота и чистих вода,

довољно за све њено становништво. Канаду чине њених десет провинција и три северне територије, међусобно разграничене само на мапама.

Најстарија улица у најстаријем граду Северне Америке је Џорџ Стрит (*George Street*) у Сент Џону (*St. John's*), Њу Фаундленд и Лабрадор (*New Foundland & Labrador*). Недалеко од Ст. Џона у водама Атланика нађена су огромна налазишта нафте и гаса која се експлоатишу на платформи *Хибурнија*. Са *Хибурније* се види „Ледена Алеја“ (*Iceberg Alley*), рај за очи и душу, стара преко 10.000. година. И безброј китова у овим водама играју своје игре и маме туристе, а хиљаде птица гнезде се у оближњим шумама. Локална сеоска економија базирана је претежно на рибарству и другим плодовима мора, а њихова исхрана на риби, јастогу и месу дивљачи. Рибарско насеље Пегис Ков (*Peggy's Cove*) у заливу *Марипетџ*, недалеко од главног града Нове Скоше, Халифакса (*Halifax*), синоним је нетакнуте природе, рибарски рај на земљи. Нешто западније, на путу 103, је сликовити градић Луненбург (*Lunenburg*) у који су прво уселили Французи, а нешто касније Немци и Швајцарци, један је од најбољих рибарских лука у Северној Америци. Град Луненбург лоциран је у заливу, окружен природно прелепим пределима, сам по себи стварни је бисер Канаде. Свако ко успе да посети „Меритајмс“ (*Maritimes*), источне провинције Канаде, свакако ће уживати у „куваном лобстеру“ (*lobster*) уз локално бело вино, док буде одмарао очи на стеновитим литицама које допиру до самих кућних балкона.

Стене у облику саксија (*Flowerpot Rocks*) у басену *Минас* представљају необичну природну лепоту ледених санти, јединствене у свету. Јединствени су тзв. и „Супротни водопади“ (*Reversing Falls*), недалеко од Сент Џона (*Saint John*), Њу Брунsvик (*New Brunswick*), у којима вода тече узводно за време плиме, а низводно док траје осека. Сам град Сент Џон познат је у Канади по вечерњим шетњама и његовој чувеној пијаци, где учесници доживљавају посебне осећаје